

Jamie si promne oči, vstane a zamíří kolem postele k oknu, kde se kolem mě protáhne. Na sobě má jenom boxerky a pokouší se otevřít okno zezdola.

„Je zamčené, Jamie. Zrovna jsem ti to říkala.“

„Jasně, nemusíš na mě štěkat,“ odsekne, zatímco se pořád pokouší vysunout tabuli.

Nakonec to vzdá, přitiskne dlaně na vybledlý bílý parapet a předkloní se. Ohlédne se po mně a zhluboka vydechne.

„Majitelé říkali, že budou vstávat brzo, aby připravili snídani. Zajdu dolů a požádám je o klíč. Přinesu ti taky trochu vody.“

Jamie zvedne z podlahy tričko a džíny, které měl včera na sobě, natáhne si je, vyjde z pokoje a zavře za sebou dveře. Já se posadím na postel a poslouchám, jak jeho chodidla ťapají po schodech. Ukousnu si nehet na pravém palci, moc nízko, štípe to. Víím, že už je to tady. Nejbližší nemocnice musí být kilometry vzdálená a maličká, nemám s sebou navíc žádné lékařské zprávy. Dotknu se břicha. Není náhodou citlivější než obvykle?

Když Jamie vrazí zpátky do pokoje, je celý zadýchaný.

„Asi ještě spí. Dole nikdo není.“

Povzdechnu si a zadívám se za Jamieho k doširoka otevřeným dveřím pokoje.

„Tak prostě půjdu k vchodovým dveřím a chvíli postojím venku. Můžeš mi podat nějaké oblečení? Nedokážu se ohnout.“

Jamie mi podá svou červenou mikinu Adidas s kapucí a mé oblíbené tepláky, jsou asi to jediné, co teď na sebe obleču, a tak se posadím na posteli a s vypětím všech sil si je

natáhnu. Manžel mě pozoruje; kéž by se na mě nedíval. Sklopím pohled ke svému tělu a samotné se mi z něj dělá zle. Samozřejmě jsem čekala, že se moje tělo změní, ale nikdy jsem si vlastně pořádně nepředstavila, jak bude vypadat bez oblečení, tvrdé vypouklé břicho samá strie.

Když sklopím zrak, mám pocit, jako bych se dívala na fotky úplně cizího těla. Jamie tvrdí, že jsem mu nikdy nepřipadala tak přitažlivá jako teď v poslední fázi těhotenství, že se sice moc těší na narození našeho prvního potomka, ale tohle tělo mu bude chybět. Jenomže on ho nemusí nosit, nemusí v něm žít, nepokouší se ho nacpat do oblečení, které je pořád menší, nezakouší dennodenně příhody s měnícím se tělem, které se rýsuje do stále cizějšího tvaru. Neměli jsme sex už řadu měsíců, protože si připadám nežádoucí. Jamie už se ani nepokouší.

Poposednu na okraji postele, vsunu chodidla do tenisek a Jamie mi pomůže zavázat tkaničky. Postavím se a sáhnu pod mikinu, abych si setřela čůrek potu zpod břicha.

„Nikam nejdu, jenom potřebuju na vzduch.“

Vyjdu z ložnice a opatrně se vydám po příkrém dřevěném schodišti, které mi připadá dost zrádné, jelikož si nevidím na nohy. Dělán malé krůčky, svírám zábradlí a pomalu směřuju dolů. Stěny zdobí obrázky a tisky, všelijaké ozdoby a zarámované fotky, je jich tolik, že pod nimi jen na pár místech vykukuje tmavě modrá tapeta. Někdo se vážně snažil o osobité dekorace: vidím portrét pejska plemene Jack Russell v cylindru a s motýlkem, zarámovaný filmový plát oslavující pětadvacáté výročí *Pomády* a černobílou fotografii dítěte s vlnitými vlásky a úsměvem od ucha k uchu.